

ЯК УПОРАТИСЯ З ДИТЯЧОЮ ІСТЕРИКОЮ

Мета: сприяти підвищенню психолого-педагогічної компетентності батьків у питаннях виховання дітей дошкільного віку; ознайомити з особливостями поведінки дорослих під час дитячої істерики; розвивати вміння батьків розуміти своїх дітей, відповідно оцінювати поведінку дитини, а не її особистість.

ХІД КОНСУЛЬТАЦІЇ

I. Вступне слово

Кожен дорослий іноді стикається з дитячою істерикою, кожен пам'ятає, яким напруженням (психологічним і фізіологічним) вона супроводжується. У такій ситуації, коли на нас дивляться сторонні люди легко розгубитися або розгніватися. Як бути?

II. Поради для батьків щодо власної поведінки під час дитячої істерики

- 1) Пам'ятайте, що навіть найкращі мами (тата) опиняються в таких ситуаціях, і справа тут не в мамі (татові), а в темпераменті й характері вашої дитини.

Замисліться над причиною істерики дитини:

а) дитині бракує вашої уваги, тому вона у такий спосіб прагне завоювати її (така звичка дуже швидко закріплюється, часто використовується і в дорослому житті);

в) дитина маніпулює вами, адже вона звикла у такий спосіб отримувати все, що вона хоче.

Відрізнити маніпуляцію складно, але уважно поспостерігайте за своєю дитиною. Як саме вона плаче? Що допомагає їй заспокоїтися? Якщо ви зрозуміли, що вами маніпулюють, дайте дитині зрозуміти, що ви не схвалюєте її дії;

в) дитина втомилася, хоче спати, вона голодна: погодуйте і вкладіть дитину спати, тоді істерика мине. Але не потрібно робити це силоміць, натомість зробіть це нав'язливо, за допомогою власного прикладу (щось я зголодніла, пропоную поїсти разом), колискової, казки перед сном.

- 2) Якщо істерика в самому розпалі, знайдіть момент, коли дитина набирає повітря, і дуже виразно та із захопленням почніть розповідати яку-небудь цікаву історію.

3) Можна спробувати взяти дитину на руки, притиснути до себе і чекати, коли все завершиться, висловлюючи своє співчуття, бажано однією фразою, яку слід повторювати декілька разів.

4) Головний засіб від істерик – не шаленіти, а, намагаючись зберігати спокій, висловити своє співчуття дитині: «Я розумію, що ти зараз злишся, тому що ми не можемо купити тобі...», «Я знаю, як це образливо», «Коли ти заспокоїшся, ми обговоримо з тобою, що відбулося».

Дитина не почує вас з першого разу, але повторивши цю фразу 20 разів, це обов'язково станеться, і вона буде вдячна вам, що ви не розгнівалися (а як хотілося нагримати, навіть, шльопнути!). Поговоріть із дитиною, з'ясуйте причини її поведінки.

5) Діти 3-5 років цілком здатні зрозуміти логічні пояснення дорослих. Час вчити дитину переживати і проживати неприємності, а вдавати, що нічого не сталося. Звісно, пояснити що-небудь дитині, яка голосно кричить, дуже важко.

6) По можливості забудьте, що на вас дивляться: ці люди і самі неодноразово потрапляли в таку ситуацію.

7) Коли крики вщухнуть, не докоряйте себе, не звинувачуйте дитину, її (бабусин, дідовий, батьків, мамин, тіткін) характер.

Пам'ятайте: ніхто не знає вашої дитини так, як вона себе.

Отже, частіше говоріть з дитиною про її настрій, бажання, інтереси й обов'язки .

ЯК ДОПОМОГТИ ДИТИНІ ДОБРЕ ПОВОДИТИСЯ?

Мета: психологічно просвітити батьків вихованців дошкільного навчального закладу з проблеми виховання дітей.

ХІД КОНСУЛЬТАЦІЇ

I. Вступне слово

Більшість батьків замислюється, чи правильно вони поведуться з дитиною. Звісно, немає ідеальних батьків. Усі вони мають труднощі, а іноді не впевнені, чи добре виховують своїх дітей. Однією з проблем, що найбільше непокоїть батьків, є питання поведінки: що слід зробити, аби діти поводитися добре?

II. Поради для батьків

- Подавайте дітям приклад гарної поведінки. Діти вчаться, наслідуючи поведінку дорослих. Ваша поведінка – приклад для наслідування.
- Змінюйте оточення, а не дитину. Краще тримати цінні, крихти та небезпечні предмети у недоступних для дітей місцях, аніж потім карати дітей за їх природну цікавість.
- Висловлюйте свої бажання позитивно. Кажіть дітям, чого ви від них очікуєте, замість того, чого не очікуєте.
- Висувайте реальні вимоги. Запитуйте себе, чи відповідають ваші вимоги віку дитини, ситуації, у якій вона опинилася. Ви маєте бути більш терпимими до маленьких та хворих дітей.
- Не надавайте великого значення заохоченням і покаранням. У міру дорослішання дитини покарання і заохочення стають менш результативними. Пояснюйте причину, що впливає на ваше рішення. Прагніть до компромісу в спілкуванні зі старшими дітьми, а з меншими – використовуйте тактику перемкнення уваги.
- Обирайте виховання без побиття та крику. На початку це може здаватися результативним, однак незабаром виявиться: щоразу ви змушені бити все з більшою силою, щоб досягти бажаного результату. Крик або постійні докори є також шкідливими та можуть призвести до тривалих проблем емоційного характеру.
- Покарання не допомагають дитині виробити навички самоконтролю і поваги до інших. Діти часто не розуміють, чому їх покарано. Дослідження доводять, що вимоги дорослих часто видаються дітям незрозумілими. Пам'ятайте: коли дитина дістала ляпаса, вона стає надто сердитою, знервованою та збудженою, тому не може зрозуміти, за що і чому її покарано.

- Допомагайте дітям поводитися краще, даючи їм право вибору. Не сперечайтесь з дітьми про справи, що не мають великого значення. Дозволяйте їм зробити вибір: нехай вони самі вирішують, у що одягатися чи що їсти. Це попередить прояви образи та непокори з боку дитини. Вона не дорікатиме, що ви її постійно контролюєте.
- Діти мають право на позитивне ставлення до себе. Уряд України зобов'язався дотримуватися принципів Конвенції Організації Об'єднаних Націй з прав дитини. У ній зазначено, що діти мають права, одним з яких є право на захист від будь-яких форм фізичного і психічного насильства та навмисного приниження.